CORNELIU ZELEA CODREANU

Pentru Legionari

În acest volum este scrisã povestea tineretii mele, de la 19 la 34 ani, cu simtirile, credinta, gândurile, faptele si greselile ei.

CORNELIU ZELEA CODREANU
6 Decembrie 1935,
Carmen Sylva

LEGIONARI,

Scriu pentru familia noastrã legionarã. Pentru toti legionarii: din sat, din fabricã si din universitate.

Nu tin seamã de nici un fel de regulã impusã autorilor de cãrti. N-am timp. Scriu în fuga condeiului, de pe câmpul de luptã, din mijlocul atacurilor. La ora aceasta suntem înconjurati din toate pãrtile. Dusmanii ne izbesc miseleste si trãdarea muscã din noi.

De doi ani de zile stãm legati cu lanturile infamei cenzuri.

De doi ani de zile numele nostru si acela de legionar nu sunt tolerate în ziare decât pentru a fi insultate. Curge asupra noastrã ploaie de miselii în aplauzele dusmanilor si în sperantele lor cã vom pieri. Dar acesti cavaleri ai lasitãtii, ca si stãpânii lor, se vor convinge, de altfel, în curând, cã toate atacurile în care si-au acumulat nãdejdile de nimicire a miscãrii legionare, toate frãmântãrile si toate sfortãrile disperate, rãmân încercãri zadarnice. Legionarii nu mor. Drepti, nemiscati, neînvinsi si nemuritori, privesc pururea biruitori la toate zvârcolirile urii neputincioase.

Îmi este indiferentã pãrerea pe care ar putea s-o aibã lumea nelegionarã si nu mã intereseazã efectele pe care ele l-ar avea în acea lume.

Eu vreau ca voi, soldati ai unor alte orizonturi românesti, citind aceste amintiri sã recunoasteti în ele propriul vostru trecut si sã vã aduceti aminte de luptele voastre. Sã retrãiti suferintele îndurate si loviturile primite pentru neam. Sã vã umpleti inimile de foc si de hotãrâre în lupta grea si dreaptã, în care v-ati înclestat si din care avem cu totii poruncã de a iesi: biruitori sau morti. La voi mã gândesc când scriu. La voi, acei care veti trebui sã muriti, primind cu seninãtatea strãmosilor Thraci, botezul mortii. Si la voi, acei ce veti trebui sã pãsiti peste morti si mormintele lor, ducând în mâinile voastre steagurile triumfãtoare ale
Românilor.

PÃSIND ÎN VIATÃ

MARTIE 1919 ÎN PÃDUREA DOBRINA

În primãvara anului 1919, iatã-ne adunati într-o dupã-amiazã în pãdurea Dobrina care stã de strajã pe înãltimile din jurul Husului. Cine? Un grup de vreo 20 elevi de liceu din cursul superior. A 6-a, a 7-a, a 8-a.

Convocasem pe acesti tineri camarazi, pentru a discuta cu ei o problemã gravã, desi viata noastrã abia înmugurea. Ce facem dacã vin bolsevicii peste noi? Pãrerea mea, asupra

cãreia au cãzut si ceilalti de acord, era aceasta: dacã armata bolsevicã va trece Nistrul si apoi Prutul ajungând sã încalce si locurile noastre, noi sã nu ne supunem, ci sã ne retragem cu totii în pãdure înarmati. Aici sã organizãm un centru de actiune si de rezistentã româneascã, si prin lovituri date cu mãiestrie sã zdruncinãm inamicul, sã mentinem o stare de spirit de neaplecare, si sã întretinem o scânteie de nãdejde în mijlocul masei românesti din sate si orase. Am depus cu totii jurãmânt în mijlocul pãdurii seculare. Era aceastã pãdure un colt al acelui vestit codru al Tigheciului, pe cãrãrile cãruia, în decursul istoriei Moldovei, multi dusmani îsi gãsiserã moartea. Am hotãrât sã ne procurãm arme si munitii, sã pãstrãm un secret desãvârsit, sã facem recunoasteri si exercitii de luptã în pãdure si sã gãsim o formã care sã mascheze intentia noastrã.
Forma am gãsit-o usor si în scurt timp am pus-o în practicã: o societate cultural-nationalã a elevilor liceului din Husi, cãreia i-am dat numele: "Mihail Kogãlniceanu". Ea a fost aprobatã de directiunea liceului. Au început sezãtori si conferinte în oras. În public tratam obisnuitele subiecte, dar în pãdure fãceam exercitii de luptã. Arme pe vremea aceea erau pe toate drumurile încât în vreo douã sãptãmâni ne adunasem tot ce ne trebuia.

***

Era în timpul acela o stare de haos în tarã, pe care noi desi copii, abia trecuti de 18 ani, o întelegeam prea bine. Lumea se afla sub impresia revolutiei bolsevice care se desfãsura în toiul ei la câtiva pasi de noi. tãrãnimea din instinct se opunea acestui val distrugãtor, dar complect dezorganizatã, nu prezenta o posibilitate serioasã de rezistentã. Muncitorimea însã aluneca vertiginos spre comunism, întretinutã sistematic în cultul acestor idei, de presa jidãneascã, si în general de toatã jidãnimea oraselor. Fiecare jidan, comerciant, intelectual sau bancher-capitalist, în raza sa de actiune, era un agent al acestor idei revolutionare anti-românesti. Românii intelectuali erau indecisi, aparatul de stat dezorganizat. Din moment în moment, te puteai astepta, fie la o izbucnire internã a unor elemente organizate si decise, fie la o nãvãlire de peste Nistru. Aceastã actiune externã coordonatã cu aceea a bandelor iudeo-comuniste din interior, care, nãpustindu-se asupra noastrã, distrugând podurile si aruncând în aer depozitele de munitii, ar f i hotãrât de soarta noastrã ca neam.
În atari împrejurãri, frãmântati de gânduri si tremurând de grija vietii si libertãtii tãrii noastre abia unitã, în urma unui greu rãzboi, a încoltit în mintea noastrã de tineri ideea unei actiuni care ne-a adus la jurãmântul din pãdurea Dobrinei.
Fãcusem cinci ani de liceu militar la Mãnãstirea Dealului, la umbra capului lui Mihai Viteazul si sub ochiul cercetãtor al lui Nicolae Filipescu. Acolo sub comanda Maiorului si apoi Colonelului Marcel Olteanu, Comandantul scolii, a Cãpitanului Virgil Bãdulescu, a Locotenentului Emil Pãlãngeanu si sub îndrumarea profesorilor, mi-am fãcut o severã educatie ostãseascã si mi-am cãpãtat o sãnãtoasã încredere în puterile mele.
De altfel, educatia militarã de la Mânãstirea mã va urmãri toatã viata. Ordinea, disciplina si ierarhia turnate la o vârstã fragedã în sângele meu, alãturi de sentimentul demnitãtii ostãsesti, vor forma un fir rosu de-a lungul întregii mele activitãti viitoare.
Tot aici am fost învãtat sã vorbesc putin, fapt care mai târziu mã va duce la ura contra vorbãriei si a spiritului retoric. Aici am învãtat sã-mi placã transeea si sã dispretuiesc salonul.
Notiunile de stiintã militarã cãpãtate acum mã vor face sã judec mai târziu totul prin prisma acestei stiinte.

Iar cultul sentimentului demnitãtii de om si de ostas, în care m-au crescut ofiterii, îmi va crea greutãti si mã va expune la suferinte, într-o lume lipsitã adesea si de onoare si de simtul demnitãtii.
Vara lui 1916 am petrecut-o acasã la Husi.
Tatãl meu era concentrat de doi ani si plecat cu regimentul în Carpati.
Într-o noapte m-a trezit din somn mama mea care, plângând si închinându-se, mi-a spus: "Scoalã, cã trag clopotele la toate bisericile". Era 15 August 1916, Sfânta Maria. Am înteles cã s-a decretat mobilizarea si cã în acel moment armata românã a trecut muntii. Cuprins de emotie, îmi tremura trupul. Peste trei zile am plecat de acasã dupã tatãl meu, împins de dorul de a fi si eu printre luptãtorii de pe front. În sfârsit, dupã multe peripetii, am ajuns la acelasi regiment în care era si tatãl meu comandant de companie, Regimentul 25 Infanterie de sub comanda colonelului V. Piperescu, pe când înainta în Ardeal pe valea Oituzului.
Nenorocul meu a fost mare, deoarece, neavând decât 17 ani, comandantul regiment ului a refuzat sã mã primeascã voluntar. Totusi am luat parte la înaintarea si retragerea din Ardeal, iar la 20 septembrie când tatãl meu a cãzut rãnit deasupra Sovatei pe muntele Ceres-Domu, i-am fost de folos, ajutându-l în fata inamicului care înainta. Desi rãnit, a refuzat sã se lase evacuat conducându-si compania tot timpul retragerii si apoi în grelele lupte cari au urmat la Oituz.
Într-o noapte pe la ora douã, regimentul a primit ordin de înaintare. Ofiterii îsi inspectau în tãcere de mormânt trupele masate pe sosea.
Tatãl meu fusese chemat de colonel. Revenind dupã putin timp îmi spune: "N-ar fi bine sã te întorci tu acasã? Noi o sã intrãm în lupte si nu e bine sã murim amândoi aici, cãci mama rãmâne acasã cu sase copii mici, fãrã nici un sprijin. Si Colonelul m-a chemat si mi-a spus cã nu vrea sã-si ia rãspunderea rãmânerii tale pe front".
Simteam cã e cu sufletul îndoit: ezita sã mã lase în miezul noptii singur, în câmp, pe drumuri necunoscute, la 40 km de linia feratã.
Observând insistenta lui, am predat carabina si cele douã cartusiere si în timp ce coloanele regimentului pãseau înainte, pierzându-se în linistea si întunericul noptii, eu am rãmas singur pe marginea unui sant, luându-mi apoi drumul cãtre vechea frontierã.
Mai târziu, peste un an, la 1 Septembrie, am intrat în Scoala Militarã de Infanterie, de la Botosani, cu acelasi gând de a putea ajunge pe front. Aici mi-am completat educatia si cunostintele militare, de la 1 Septembrie 1917 la 17 Iulie 1918, în compania activã a Scolii Militare. Cei patru ofiteri distinsi: Colonelul Slãvescu, Cãpitanul Ciurea, Locotenentul Florin Rãdulescu si Maiorul Steflea, mi-au îndrumat pasii pe cãile luptelor si al sacrificiilor pentru tarã.
Si acum, dupã un an - 1919 - era pace. Iar noi, copiii cei gata de moarte, eram rãspânditi pe la casele noastre.
Tatãl meu, profesor de liceu, a fost o viatã întreagã luptãtor nationalist. Bunicul meu a fost pãdurar, strãbunicul tot pãdurar. Neamul a fost din începuturi, în vremuri de restriste, neamul codrilor si al muntilor. De aceea educatia ostãseascã si sângele din vine imprimau actiunii de la Dobrina - naivã ca manifestare - o notã de seriozitate pe care vârsta noastrã fragedã n-ar fi presupus-o.
În acele momente, noi simteam în inimi, sfatul si experienta lor, prezenta sirurilor de strãmosi, care au luptat pentru Moldova pe aceleasi cãrãri nepãtrunse de dusmani.

LA UNIVERSITATEA DIN IASI
SEPTEMBRIE 1919

Vara a trecut. În toamnã mi-am dat bacalaureatul si grupul nostru s-a despãrtit îndreptându-se fiecare spre universitãti.
De la Dobrina nu ne-au rãmas decât amintirile de a ne apãra tara în contra valurilor de vrãjmãsie care se ridicau amenintãtoare si dinlãuntru si din afara hotarelor.

***

Plecam din Husi în momentul acestei rãspântii pentru fiecare tânãr, înscrierea la universitate, mult asteptata înscriere la universitate! Ca pregãtire aveam bagajul de cunostinte pe care mi-l dãduse liceul. Literatura de senzatie, de pervertire sufletească ce astãzi ocupã un loc important în procesul de formatie al elevului de liceu - spre nenorocirea lui - eu n-am gustat-o. Pe lângã literatura firească a clasicilor români citisem toate articolele din "Semãnãtorul" si "Neamul Românesc" ale lui N. Iorga si A. C. Cuza. Tatãl meu le avea în niste lãzi, în podul casei. În ceasurile li b ere, mã suiam acolo si mã ocupam cu acest soi de literaturã. Esenta acestor articole cuprindea manifestarea într-o formã înaltã, a celor trei idealuri de viatã ale poporului român:
1) Unirea tuturor Românilor.
2) Ridicarea tãrãnimii prin împroprietãrire si drepturi politice.
3) Rezolvarea problemei jidãnesti.
Douã maxime însoteau manseta tuturor publicatiilor nationaliste din acea vreme:
"România Românilor, numai a Românilor si a tuturor Românilor." N.Iorga
"Nationalitatea este puterea creatoare a culturii umane, cultura e puterea creatoare a nationalitãtii." A. C. Cuza
Cu mare evlavie mã apropiam de Iasiul pe care nu era român sã nu-l iubească, sã nu-l înteleagã sau mãcar sã nu dorească a-l vedea.
Multe orase din Moldova au câte o fãrâmã de glorie. Nu putem pronunta numele: Hotin, Bârlad, Vaslui, Tighina, Cetatea Albã, Soroca, fãrã ca sã nu ne simtim sufletul rãscolit. Deasupra tuturor însã se ridicã Suceava si Iasiul.
Suceava cetatea lui Stefan cel Mare, Iasiul orasul lui Cuza Vodã.
Orasul unirii de la 1859, care prin înfiintarea Universitãtii, devine orasul tineretii si a celor mai curate aspiratii ale ei.
În Iasi au trãit: Miron Costin, Bogdan Petriceicu Hasdeu, Mihail Eminescu, Ion Creangã, Vasile Alecsandri, Costache Negri, Iacob Negruzzi, Mihail Kogãlniceanu, Simion Bãrnutiu, Vasile Conta, N. Iorga, Ion Gãvãnescul. Aici luminează ca un far, la catedra de Economie Politicã, marea personalitate a profesorului Cuza. Universitatea devine o scoalã a nationalismului; Iasiul, orasul marilor avânturi românesti, al înãltimilor, al idealurilor, al aspiratiunilor noastre nationale. Mare prin durerile de la 1917, când aici si-a gãsit refugiul în ceasurile grele mult chinuitul suflet al Regelui Ferdinand, mare prin destinul de a fi la 1918 orasul unirii tuturor Românilor; mare prin trecutul sãu si mare prin tragedia lui prezentã -- cãci orasul celor patruzeci de biserici-- moare uitat în fiecare zi sub nemiloasa cotropire jidãnească. Iasiul zidit pe sapte dealuri, ca Roma, este si rãmâne cetatea eternã a românismului.
Câte amintiri glorioase!
Aici s-au auzit pentru prima datã rãsunând acele armonioase versiuni ale lui Alecsandri:
"Hai sã dãm mânã cu mânã,

Cei cu inima românã"
....
Aici, ca nicãieri în altã parte, studentul simte plutind prin vãzduh pe deasupra Iasului tãcut, cu chemãri nepãtrunse si cu îndemnurile lor sfinte, duhurile marilor înaintasi. Studentul iesean, în linistea noptii târzii, aude alergând înnebunit de durere pe strãzile întortocheate si strãine ale Iasiului, sufletul lui Mihail Eminescu care cântã ca o nãlucã:
"Cine-a îndrãgit strãinii,
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia
Si neamul nemernicia..."
De acest oras mã apropiam, cu adâncã evlavie, în toamna lui 1919 atras de marea lui aureolã, dar si miscat pentru cã mã nãscusem aici, cu douãzeci de ani în urmã. Si ca orice copil veneam emotionat sã revãd si sã sãrut pãmântul natal.

***

M-am înscris la Facultatea de Drept.

*

Universitatea ieseanã, întreruptã în timpul rãzboiului, se redeschisese de un an. Studentii vechi, întorsi acum de pe front, pãstrau linia traditiei nationaliste a vietii studentesti dinainte de rãzboi. Erau împãrtiti în douã tabere: una sub conducerea lui Lãbuscã de la Litere si alta sub aceea a lui Nelu Ionescu, de la Drept. Grupul acestora, redus c a numãr, era coplesit de masa imensã a studentilor jidani veniti din Basarabia, toti agenti si propagatori ai comunismului.
Profesorii Universitãtii, afarã de un grup foarte restrâns în frunte cu A. C. Cuza, Ion Gãvãnescul si Corneliu Sumuleanu, erau pãrtasii aceleasi idei de stânga. Profesorul Paul Bujor, unul din exponentii majoritãtii, rostise chiar lapidar în plin senat al României: " Lumina vine de la Rãsãrit", adicã de peste Nistru.
Aceastã atitudine a profesorilor care considerau ca "barbarie" orice idee si notã nationalistã, a avut ca efect dezorientarea totalã a studentilor. Unii sustineau bolsevismul pe fatã, altii - cei mai multi - spuneau: " Orice s-ar zice, a trecut timpul nationalismului, omenirea merge spre stânga". Grupul Lãbuscã a alunecat d e-a binelea în directia aceasta. Grupul Nelu Ionescu, cãreia mã afiliasem si eu, s-a risipit cu timpul în urma unor alegeri din care iesisem înfrânti.
Înaintarea acestor idei antiromânesti, sustinutã de o masã compactã de profesori si studenti si încurajatã de toti dusmanii României întregite, nu mai gãsea în lumea studenteascã nici o rezistentã româneascã. Câtiva care mai încercam sã rãmânem pe pozitie eram învãluiti într-o atmosferã de dispret si dusmãnie. Colegii de alte pãreri, cei cu " libertatea de c o nstiintã" si cu principiul tuturor libertãtilor, scuipau în urma noastrã, când treceam pe stradã sau pe sãlile facultãtilor si deveniserã agresivi, din ce în ce mai agresivi. Întruniri peste întruniri cu mii de studenti, în care se propaga bolsevismul, se ataca Armata, Justitia, Biserica, Coroana. O singurã societate îsi mai pãstra un caracter românesc: " Avram Iancu " a Bucovinenilor si Ardelenilor de sub conducerea studentului Vasile Iasinschi.
Universitatea cu traditie de nationalism de la 1860, devenise un focar de antiromânism.

SE PREGÃTEA REVOLUTIA

Dar nu numai în universitate era aceastã situatie. Masa muncitoreascã ieseanã, cuprinsã aproape în întregimea ei de comunism, stãtea gata sã izbucneascã în revolutie. În fabrici se lucra foarte putin. Se tineau ceasuri întregi comitete, consilii, adunãri. Se fãcea mai mult politicã. Ne gãseam în plinã sabotare sistematicã, fãcutã cu plan si cu ordin: "sfãrâmati, distrugeti masini, creati starea de mizerie materialã generalã care duce la izbucnirea revolutiei". Si într-adevãr, cu cât ordinul se executa mai bine, cu atât mizeria se întindea, foamea se proiecta mai amenintãtoare si revolta crestea în sufletul multimilor.
La fiecare 3-4 zile, pe strãzile Iasiului, mari demonstratii comuniste. Cele 10-15.000 de lucrãtori, înflãmânziti si manevrati de mâna criminalã de la Moscova, parcurgeau strãzile în cântecul Internationalei, în strigãte de: "Jos Armata!", "Jos Regele!", purtând placarde pe care se putea citi: "Trãiascã revolutia comunistã!", "Trãiascã Rusia Sovieticã!".
Dacã ar fi învins acestia? Am fi avut cel putin o Românie condusã de un regim muncitoresc românesc? Ar fi devenit muncitorii români stãpânii tãrii? Nu! Ar fi devenit de a doua zi robii celei mai murdare tiranii: tirania talmudicã, jidãneascã.
România Mare, dupã mai putin de o secundã de viatã, s-ar fi prãbusit.
Noi, poporul român, am fi fost exterminati fãrã milã, ucisi sau deportati pe drumurile Siberiei: tãrani, muncitori, intelectuali, cu totii de-a valma.
Pãmântul din Maramures pânã la Marea Neagrã, rupt din mâna românilor, ar fi fost colonizat de mase jidãnesti. Aici s-ar fi ridicat adevãrata Palestinã.
Aveam constiinta clarã, cã în acele ceasuri juca balanta vietii si a mortii poporului român. Aceeasi constiintã o aveau toti jidanii, care împingeau de la spate pe muncitorii români la revolutie. N-aveau nimic comun cu îngrijorarea, care în acele clipe, tâsnea din ochii si din inimile noastre. Erau constienti. NUMAI INTELECTUALI ROMÂNI ERAU INCONSTIENtI. Intelectualii care au învãtat carte si care aveau chemarea de a lumina calea poporului în clipe grele - cãci pentru aceasta erau intelectuali - lipseau de la datoria lor. Acesti nevrednici în ceasurile ACELEA HOTÃRÂTOARE sustineau cu o inconstientã criminalã, cã "lumina vine de la Rãsãrit". Coloanelor revolutionare, care strãbãteau amenintãtoare
strãzile tuturor oraselor, cine sã li se opunã? Studentimea? Nu! Politia? Siguranta? Acestia, când auzeau cã se aproprie coloanele, intrau în panicã si dispãreau. Nici armata nu le putea sta în cale. C ãci nu era vorba de 1.000 de oameni, ci de 15.000, de 20.000, organizati si înflãmânziti.

GARDA CONSTIINTEI NATIONALE

Într-o searã ploioasã din toamna lui 1919, în sala de mese a Scolii de Arte si Meserii, unde eram pedagog, un prieten îmi aratã o notitã dintr-un ziar.
" Garda Constiintei Nationale tine sedintã astã searã, Joi, ora 9 în Str. Alecsandri Nr. 3 ".
Am plecat imediat în goanã cu o mare nerãbdare de-a cunoaste si a mã înrola în rândurile acestei organizatii ale cãrei manifeste de luptã anticomunistã le citisem cu câteva luni înainte.
În camera din Str. Alecsandri Nr. 3, amenajatã cu bãnci de lemn de curând fãcute, am gãsit un singur om de vreo 40 de ani. Stãtea la o masã, posomorât si aspru, asteptând sã se adune lumea pentru consfãtuire. Un cap mare, niste brate puternice, pumni grei, staturã mijlocie. Era Constantin Pancu, presedintele Gãrzii Constiintei Nationale.

M-am prezentat, spunându-i cã sunt student si cã doresc sã fiu primit ca soldat în Gardã. M-a primit. Am asistat la consfãtuire. Veniserã vreo 20 de persoane: un tipograf culegãtor, Voinescu, un student, vreo 4 mecanici de la R. M. S., vreo doi de la calea feratã, câtiva meseriasi si muncitori, avocatul Victor Climescu, un preot. S-au discutat câteva chestiuni în legãturã cu dezvolta r ea si avântul luat de miscarea comunistã în diverse fabrici si cartiere si apoi probleme de organizare a Gãrzii.
Din seara aceea drumul meu se bifurca: jumãtate în lupta de la universitate si jumãtate cu Constantin Pancu, în rândurile muncitorimii. Eu m-am legat sufleteste de acest om si am rãmas cu el, sub conducerea lui, tot timpul pânã la desfiintarea organizatiei.

CONSTANTIN PANCU

Constantin Pancu, numele acesta flutura pe acea vreme pe buzele tuturor Iesenilor din ambele tabere, rostit cu nãdejde de Români si cu groazã de ceilalti, nu era un intelectual. Era meserias. Instalator de apã si electricitate. Nu avea mai mult decât patru clase primare. Avea o minte clarã, asezatã, pe care si-o îmbogãtise singur cu suficiente cunostinte. Douãzeci de ani se ocupase cu probleme muncitoresti. De mai multi ani era presedintele corporatiei metalurgice. Vorbitor de mâna întâia. La tribunã, în fata multimii, impunea. Un suflet si o constiintã clar româneascã. Îsi iubea tara, armata, Regele. Un bun crestin. O musculaturã de luptãtor de circ si o fortã în adevãr herculeanã. Iesenii îl cunosteau încã demult.
Înainte de rãzboiu venise la Iasi un circ cu atleti. Luptau toate natiile: Unguri, Turci, Români, Rusi etc. Într-una din seri, când unul singur bãtuse pe toti ceilalti luptãtori, din mijlocul multimii spectatorilor se ridicã in cetãtean, care cere sã lupte si el cu învingãtorul. I se admite. Se dezbracã si lupta începe. În douã minute Ungurul a fost trântit la pãmânt, învins. Românul care biruise în mijlocul sentimentelor de admiratie de admiratie ale multimii, era Constantin Pancu.
De aceea când a apãrut pentru prima datã pe strãzile Iasiului chemarea la luptã a lui Pancu, lumea, care are cultul fortei, a primit-o cu încredere.
Actiunea lui a durat un an. S-a mãrit în mãsura primejdiei bolsevice si apoi s-a micsorat în mãsura scãderii ei.
La început consfãtuiri, apoi întruniri care ajungeau pânã la 5-6 si chiar 10000 de oameni. Acestea erau, în perioada criticã, sãptãmânale. Aveau loc în sala Principele Mircea si uneori chiar în Piata Unirii. Printre cei care luau cuvântul regulat eram si eu. Atunci am învãtat sã vorbesc în fata multimii. Este incontestabil cã Garda Constiintei Nationale a înãltat într-un moment critic constiinta nationalã a Românilor într-un punct de importantã ca acela al Iasiului si a asezat-o ca o barierã în fata valului comunist.
Activitatea aceasta nu s-a mãrginit numai la Iasi. Ne-am deplasat si în alte orase. Apoi foaia "Constiinta", care apãrea regulat, pãtrunsese cu strigãtul ei de alarmã aproape în toate orasele din Moldova si Basarabia.
În domeniul actiunii, ciocnirile între cele douã tabere, ciocniri inerente, sângeroase, erau aproape zilnice.
Din ele noi ieseam cu mai multi rãniti. Situatia aceasta de încordare a durat pânã în primãvarã. Dupã douã mari victorii ale noastre, puterea ofensivã a adversarilor a fost cu mult redusã.

OCUPAREA REGIEI MONOPOLURILOR STATULUI DE CÃTRE GARDA CONSTIINTEI NATIONALE

Era pe la 10 sau 11 Februarie 1920. De douã sãptãmâni se vorbea de greva generalã în toatã tara. Se apropia bãtãlia decisivã. Pe la ora 12, se zvoneste în oras cã la Regie, unde erau circa 1.000 de lucrãtori, s-a declarat greva, a fost arborat drapelul rosu, tablourile Regelui au fost date jos si sfãrâmate în picioare, iar în locul lor asezate fotografiile lui Karl Marx, Trotzki si Racowski.
Oamenii nostri au fost bãtuti, mecanicii de la masini, care erau din Gardã, rãniti. La ora 1, suntem la sediu adunati cam o sutã. Ce facem ? Pancu prezideazã discutia. Douã pãreri. Unii sustineau sã trimitem telegrame guvernului, cerând interventia armatei. Eu eram de pãrere sã mergem toti cei prezenti la Regie si cu orice risc sã dãm steagul jos. Se admite punctul meu de vedere. Am luat steagul nostru si la ora 1 am pornit cu Pancu în frunte pe Lãpusneanu si Pãcurari, în mars fortat, cântând "Desteaptã-te Române". În apropierea fabricii, în stradã, câteva grupuri de comunisti sunt date peste cap.
Intrãm în curtea fabricii. Pãtrundem în clãdire. Mã urc cu steagul pânã la acoperis si îl înfig sus. De acolo încep sã vorbesc. Apare armata si ocupã fabrica. Noi ne retragem cântând. Ne reîntoarcem la sediu. Ne gândim: Incursiunea noastrã rapidã a fost bunã. În oras vestea atitudinii pe care am avut-o se rãspândeste ca fulgerul. Totusi greva continuã. Armata nu poate decât sã pãzeascã steagul, ea nu poate pune fabrica în miscare. Ce facem ? În mintea noastrã încolteste o idee. Sã cãutãm în tot Iasiul mânã de lucru si sã deschidem fabrica. În trei zile, 400 de lucrãtori noi, adunati din toate colturile Iasiului, sunt introdusi în fabricã. Aceasta începe sã functioneze. Greva a esuat. Peste douã sãptãmâni, jumãtate din grevisti cer sã fie reprimiti la lucru. Victoria noastrã e mare.
Cel dintâi pas cãtre greva generalã este respins. Planurile consortiului iudeo-comunist încep sã fie dejucate. Actiunea aceasta a avut un rãsunet puternic în rândurile românesti, ridicându-le moralul.

STEAGUL TRICOLOR DEASUPRA ATELIERELOR DE LA NICOLINA

Cel mai puternic centru comunist îl formau Atelierele C.F.R. de la Nicolina. Aici erau peste 4.000 de lucrãtori, aproape toti bolsevizati. Cartierele din jurul acestor ateliere, Podul Ros, Socola si Nicolina erau cotropite de un numãr considerabil de jidani. De aceea conducãtorul din Iasi al miscãrii comuniste, Doctorul Ghelerter si aghiotantul sãu, Gheler, îsi fixaserã aici punctul de rezistentã.
Nu trecuse o lunã de la înfrângerea suferitã la Regie si ca un semnal de începere a grevei generale si a luptei decisive, apare steagul rosu fluturând pe ateliere. Greva este declaratã. Miile de lucrãtori pãrãsesc atelierele. Autoritãtile sunt neputincioase.
Noi convocãm pentru a doua zi, prin manifeste, pe toti Românii la o întrunire în sala Principele Mircea. Dupã discursuri, iesim deoarece sunt peste 5.000 de comunisti înarmati care ne asteaptã si vor fi mari vãrsãri de sânge.
Noi apucãm atunci din Piata Unirii spre garã.
Aici arborãm drapele pe depou si pe clãdirea gãrii. Apoi ocupãm un tren care se afla la peron si pornim cu el spre Nicolina. În gara Nicolina cineva schimbã macazul si pãtrundem cu tren cu tot în ateliere. Coborâm. În ateliere, nimeni. Pe una din clãdiri, steagul rosu. Eu încep sã mã catãr pe niste trepte de fier prinse în perete luând în gurã un steag tricolor. Cu oarecare greutate, pentru cã era o înãltime mare, ajung pânã la acoperis.

Mã ridic deasupra si mã târãsc pânã la vârf. Smulg steagul rosu si în mijlocul uralelor în adevãr de nedescris, c are se prelungesc câteva minute, ridic si leg steagul tricolor. De acolo am vorbit. Dincolo de ziduri, comunistii se adunã mereu în masã compactã si manifesteazã amenintãtor. O muzicã infernalã. Înãuntru urale, afarã huiduieli si înjurãturi. Cobor încet pânã jos. Pancu dã ordin de plecare. La poartã însã comunistii masati bareazã iesirea si strigã: "Sã vinã Pancu si Codreanu !". Trecem 30 de metri înaintea multimii si pornim spre poartã. La mijloc, Pancu, în dreapta un meserias, Mãrgãrint si în stânga eu. T oti trei cu mâinile în buzunare pe revolvere înaintãm fãrã sã vorbim nimic. Cei din poartã ne privesc tãcuti si nemiscati. Iatã-ne la câtiva pasi. Mã astept la un tiuit de glont pe la ureche. Pãsim înainte drepti si hotãrâti. Totusi un moment sufletesc neobisnuit. Suntem la doi pasi. Comunistii se dau într-o parte si alta lãsându-ne loc liber. Pe o distantã de aproape zece metri, trecem într-o tãcere mormântalã, prin mijlocul lor. Nu ne uitãm nici la dreapta nici la stânga. Nu se aude nimic, nici mãcar rãsuflarea omeneascã.
Din urmã vin ai nostri. Trec si ei, dar nu se mai pãstreazã tãcerea. Încep înjurãturi, amenintãri de ambele pãrti. Nici o încãierare. Ne îndreptãm compacti pe linia feratã spre gara Iasi. Pe deasupra atelierelor bate vântul în pânza tricolorului biruitor.
Efectul moral al acestei actiuni este incomparabil. Iasiul huieste. Pe stradã nu se vorbeste decât de Garda Constiintei Nationale. Un curent de redesteptare româneascã pluteste prin aer. Trenurile duc mai departe, spre cele patru pãrti ale tãrii, reînvierea.
Ne dãm seama, cã bolsevismul va fi învins, pentru cã în fata lui, la dreapta, la stânga s-a ridicat o barierã de constiintã care nu-i va mai permite sã se extindã.
Toate drumurile de înaintare îi sunt închise. De acum va trebui sã dea înapoi.
Nu mult dupã aceasta a intervenit si actiunea întreprinsã de guvernul Generalului Averescu care a tãiat orice perspectivã acestei miscãri.

SOCIALISMUL NATIONAL-CRESTIN. SINDICATELE NATIONALE

Garda Constiintei Nationale a fost o organizatie de luptã, de dãrâmare a adversarului.
De multe ori vorbeam cu Pancu în serile lui 1919, cãci necontenit eram împreunã si aproape regulat la masa sa. Si-i spuneam:
– Nu-i de-ajuns sã învingem comunismul. Trebuie sã si luptãm pentru dreptatea muncitorilor. Au dreptul la pâine si dreptul la onoare. Trebuie sã luptãm în contra partidelor oligarhice, creând organizatii muncitoresti nationale care sã-si poatã câstiga dreptatea în cadrul statului, nu în contra statului.
Nu admitem nimãnui ca sã caute si sã ridice pe pãmântul românesc alt steag decât acela al istoriei noastre nationale. Oricâtã dreptate ar putea avea clasa muncitoare, nu-i admitem ca sã se ridice peste si împotriva hotarelor tãrii. Nu va admite nimeni ca pentru pâinea ta sã pustiesti si sã dai pe mâna u n ei natii strãine de bancheri si cãmãtari, tot ce a agonisit truda de douã ori milenarã a unui neam de muncitori si de viteji. Dreptatea ta, în cadrul dreptãtii neamului. Nu se admite ca pentru dreptatea ta sã sfarmi în bucãti dreptatea istoricã a natiei cãreia aparitii.
Dar nici nu vom admite ca la adãpostul formulelor tricolore, sa se instaleze o clasã oligarhicã si tiranicã, pe spatele muncitorilor de toate categoriile si sã-i jupoaie literalmente de piele, fluturând prin vãzduh necontenit: Patrie - pe care n-o iubesc - Dumnezeu - în care nu cred, - Bisericã - în care nu intrã niciodatã, - si Armatã - pe care o trimit la rãzboi cu bratele goale.

Acestea sunt realitãti, care nu pot fi embleme pentru escrocherie politicã în mâna unor scamatori imorali.
Am început apoi organizarea muncitorilor în sindicate nationale si chiar a unui partid politic: "Socialismul national-crestin" (1. Nu auzisem pe acea vreme de Adolf Hitler si de National-Socialismul german.). Pancu a scris atunci:

CREZUL SOCIALISMULUI NATIONAL-CRESTIN

"Cred într-unul si nedespãrtit Stat Român de la Nistru la Tisa, cuprinzãtorul tuturor Românilor si numai al Românilor, iubitor de muncã, cinste si în frica lui Dumnezeu cu durere de tarã si neam. Dãtãtorul de drepturi egale, civile si politice la bãrbati si femei. Protector al familiei, salariind functionarii si muncitorii pe baza numãrului de copii si pe baza muncii depuse, întelegând cantitatea si calitatea, si într-unul Stat sprijinitor al armoniei sociale prin restrângerea numãrului de grade; iar pe deasupra salariului socializând fabricile, proprietatea tuturor muncitorilor, si pãmântul distribuit tuturor plugarilor.
Repartizarea beneficiilor între patron (stat sau particular) si muncitori. Patronul (particular) pe lângã salarierea muncii sale va primi un procent descrescând proportional cu mãrimea capitalului. Si într-unul Stat asigurãtor al muncitorilor prin "fondul riscurilor". Întemeietor de depozite de hranã si îmbrãcãminte pentru muncitori si functionari care organizati în sindicate nationale vor avea reprezentanti în comitetele administrative de pe lângã diferite institutii industriale, agricole si comerciale.
Si într-unul mare si puternic "pãrinte al muncitorilor" si Rege al tãranilor, "Ferdinand I-iu", care pentru fericirea României totul a jertfit si care pentru mântuirea noastrã una cu poporul s-a fãcut. Care în fruntea ostilor de la Mãrãsti si Mãrãsesti a biruit, si care din nou cu dragoste si încredere se uitã cãtre ostasii ce-i datoreazã credintã, si care vor gãsi în cazãrmi o adevãratã scoalã a natiunii, pe care sã o treacã în termenul de un an.
Într-un tricolor înconjurat cu razele Socialismului National-Crestin, simbol de armonie între fratii si surorile României Mari.
Într-una Sfântã Bisericã Crestinã cu Preoti trãind din Evanghelie si care sã se jertfeascã apostoleste pentru luminarea celor multi.
Mãrturisesc alegerea ministrilor de cãtre Camerã, suprimarea Senatului, organizarea politiei rurale, impozitul progresiv pe venit, scoli de agriculturã si meserii la sate, "cercusoare" pentru gospodine si adulti, aziluri pentru invalizi si bãtrâni, case nationale, cercetarea paternitãtii, aducerea legilor efectiv la cunostinta tuturor, încurajarea initiativei particulare în interesul Neamului si dezvoltarea industriei casnice tãrãnesti.
Astept învierea constiintei nationale la cel din urmã pãstor si coborârea celor luminati în mijlocul celor truditi spre a-i întãri si ajuta în adevãrata frãtie, temelia României de mâine. Amin!
"Garda Constiintei Nationale"
Ziarul "Constiinta", Luni 9 Februarie 1920.
Ne-am apucat apoi de organizarea sindicatelor nationale.
Iatã un proces-verbal de constituire a unui sindicat. Îl public pentru a scoate în relief constiinta muncitorimii iesene în acele ceasuri:

"Proces-verbal

Subsemnatii meseriasi, muncitori si functionari ai Fabricii de tutun R.M.S., întruniti asearã, Luni 2 Februarie 1920 în localul "Gãrzii Constiintei Nationale" Str. V. Alecsandri No. 3, sub presedintia D-lui C. Pancu, presedinte activ al Gãrzii, fatã cu tendintele

criminale ale unor indivizi care servesc alte interese decât acelea ale Neamului lor si fatã cu propaganda pe care o fac, pentru a lovi si în bunul mers al acestei institutii ti în existenta noastrã a acelor care muncim de o viatã întreagã pentru bucãtica de pâine, care e si singura hranã a noastrã si a copiilor nostri, noi muncitori români cinstiti si legali care întelegem sã mergem sub steagul tãrii noastre, si care întelegem sã mergem pe drumul pe care îl dicteazã interesele supreme ale neamului acestuia, pentru bunul mers al acestei institutii, pentru a face sã se înceteze odatã propaganda dusmanului printre rândurile noastre, am hotãrât sã ne constituim într-un sindicat national profesional, pentru care am ales urmãtorul comitet si un delegat al "Gãrzii Constiintei Nationale".
Urmeazã 183 de semnãturi.

"Constiinta"9 Februarie 1920. Nr.17 si 18.

UN TABLOU FIDEL AL SITUATIEI LA 1919

Încerc sã redau momentul de la 1919-20, luând din ziare si manifeste ceea ce cred a fi semnificativ.
Primul manifest lansat de Constantin Pancu în Iasi în August 1919, lipit pe toate zidurile Iasiului, într-un moment de dezorientare generalã, este semnalul de luptã al Iasiului muncitoresc românesc:

"APEL CÃTRE MESERIASI, MUNCITORI, SOLDATI SI TÃRANI ROMÂNI

Fratilor,
Dupã ani de groaznice lupte lumea sãrbãtoreste pacea între oameni, conducãtorii luminati din toate tãrile civilizate se silesc sã înlãture rãzboiul prin întemeierea unei legi pentru unei vietuiri pasnice în viitor.
Dar iatã cã din rãsãrit se aud glasuri de urã care vãdesc nãzuinta dusmanilor nostri de a ne sfâsia, prin învrãjbire si neîntelegerile dintre noi. Din Rusia, stãpânitã de întunericul învãtãturilor gresite, pornesc îndemnuri de luptã la foc si la uciderea fratilor de acelasi sânge.
Din Ungaria, care-si plânge mãrirea de altãdatã, se aud aceleasi îndemnuri. Dusmanii din rãsãrit s-au unit cu cei din apus ca sã tulbure linistea noastrã pentru ca apoi sã ne poatã cotropi.
Strãinii de peste hotare încearcã sã împartã paharul cu otravã între noi, prin înstrãinatii care trãiesc la sânul tãrii noastre. Ei au cutezanta sã spunã cã îndemnurile lor le fac în numele pãcii, în numele dreptãtii si al libertãtii, în numele muncitorilor. Cuvântul lor e minciunã, îndemnul lor e venin omorâtor, cãci:
Ei zic cã voiesc pacea, dar ei singuri o nimicesc omorând pe cei mai vrednici.
Cer libertatea, dar cu amenintãri de moarte, silesc lumea sã li se supunã.
Doresc înfrãtirea, dar ei seamãnã ura, nedreptatea si desfrâul în mijlocul popoarelor.
Mai mult încã: ei zic cã voiesc desfiintarea capitalului câstigat prin sudoarea fruntii.
Ne spun cã nu voiesc rãzboiul dar ei se rãzboiesc.
Cer desfiintarea armatei, dar ei se înarmeazã. Ne îndeamnã sã aruncãm steagul tricolor, dar voiesc sã ridice în locul lui steagul rosu al urii. Sã nu dati crezare manifestelor si îndemnurilor lor precum n-ati dat crezare manifestelor dusmane când luptati la Oituz, Mãrãsti si Mãrãsesti.
Datoria oricãrui bun Român este de a se îngriji ca si pe viitor sãmânta neîntelegerii, pe care o încearcã sã o arunce între noi, sã nu prindã rãdãcini.

Desãvârsiti lucrul început prin munca si cinstea voastrã. Dusmanii vostri sunt: lenea, ura si necinstea care domnesc peste hotare si care ne amenintã si pe noi.
Fiti cu luare aminte! Pãstrati-vã sufletul curat, nu uitati cã mântuirea noastrã este munca, unirea si cinstea.
Frati soldati,
Cu credintã în Dumnezeu ati înfrânt puterea vrãjmasului. Cu armele voastre ati tras pentru vesnicie hotarele tãrii.
Cu sângele vostru ati desãvârsit si pecetluit jertfele voastre.
De aceea nu îngãduiti ca mâini strãine si nelegiuite sã strice ceea ce voi ati sãvârsit.
Pãstrati mai departe iubirea de tarã si credinta cãtre Rege. Ati jurat cã veti apãra cu ultima picãturã de sânge hotarele Patriei. Pãziti-le în luare aminte, contra relelor porniri ale vrãjmasilor, cãci asa au fãcut pãrintii si strãbunii nostri.
Frati tãrani,
Dumnezeul pãrintilor nostri s-a înduiosat de suferintele noastre si ne-a dat un an îmbelsugat cum rar s-a vãzut. Fiti recunoscãtori fatã de bunul Dumnezeu prin munca si credinta voastrã. Înnoiti-vã puterile de muncã, strângeti cu sârguintã roadele pãmântului.
Fiti linistiti cãci pãmântul din Tisa, Dunãre si Marea Neagrã, l-ati câstigat în întregime.
Pãstrati-l cu sfintenie, apãrati bogãtia lui prin munca si iubirea voastrã.
Frati români,
În voi stã nãdejdea si puterea acestei tãri. Voi sunteti si fericirea zilei de mâine. Iar voi sã nu vã agonisiti blesteme, ci binecuvântãri.
Dusmanii ne atacã la Nistru si la Tisa. Ei încearcã sã tulbure si pacea înãuntru tãrii.
Mântuirea noastrã e munca, cinstea, iubirea de neam si credinta în Dumnezeu.
Fiti cu luare aminte, chemati la calea adevãratã si pe cei care s-au rãtãcit si au trecut în rândurile celor fãrã neam si credintã. Strânsi în jurul tronului si uniti sub umbra steagului tricolor vegheati la linistea tãrii.
Spuneti strãinilor si înstrãinatilor care încearcã sã ne tulbure, cã în jurul nostru s-a format o gardã nationalã care vegheazã si va lupta contra celor ce voiesc sã semene neîntelegeri între noi.
Români de pretutindeni, muncitori, meseriasi, soldati si tãrani, fiti vrednici de strãmosii nostri si de înãltimea vremurilor pe care le trãim.
(ss) Cercul român al meseriasilor, Sindicatul tractiunii C.F.R., Sindicatul profesional C.F.R., Societatea invalizilor de rãzboi, Breasla fierarilor etc."

"Constiinta" Anul I. Nr. 1, 30 August 1919.

CONDUCÃTORII MUNCITORILOR ROMÂNI

Conducãtorii muncitorilor români comunisti, nu erau nici români si nici muncitori.
La Iasi: Dr. Ghelerter, jidan; Gheler, jidan; Spiegler, jidan; Schreiber, jidan etc.
La Bucuresti: Ilie Moscovici, jidan; Pauker, jidan etc.
În jurul lor o serie de muncitori români rãtãciti.
În caz de reusitã a revolutiei, presedinte de republicã, ce ar fi uzurpat locul mãritului Rege Ferdinand, trebuia sã fie Ilie Moscovici.
În parlamentul României Mari la 1919, în timp ce toti deputatii si senatorii tuturor tinuturilor românesti unite, înfiorati de marele act al Unirii, se ridicaserã în picioare si aplaudau pe Marele Rege întregitor, acest domn Ilie Moscovici a refuzat sã se ridice, stând jos ostentativ.

-CONTINUÃ – în nr. viitor
http://www.miscarea.net/p3.html